

hedsmæssige garantier, der skal være til stede i asylsagsbehandlingen, idet alle afgørelser på alle nævnsmøder træffes af et uafhængigt kollegialt organ, der er bredt sammensat.

Jeg må slå fast, at de medlemmer, der møder i nævnet, er uafhængige af det ministerium eller den organisation eller lignende, de repræsenterer. Medlemmernes, herunder ministerierepræsentanternes, vota i de enkelte sager er derfor udtryk for den enkelte persons egen indstilling og vurdering af den foreliggende sag. Der er således ikke tale om, som anført af forslagsstillerne, at ministerierepræsentanterne spiller en dobbeltrolle.

Det er regeringens opfattelse, at Indenrigsministeriet som det overordnet ansvarlige fagministerium fortsat bør være repræsenteret i nævnet, ligesom Udenrigsministeriet med deres repræsentanters ekspertise fortsat bør være repræsenteret. På den måde bevares den brede sammensætning af nævnet, som kan sikre en i alle henseender korrekt behandling af asylsagerne.

Hvad angår forslaget om, at Flygtningenævnet ikke længere skal have mulighed for at afvise dokumenter, så er det jo sådan, at den bestemmelse i øvrigt stort set ikke anvendes. Men man kan jo sige, at den kan tjene til, at man ikke på et helt unødvendigt grundlag forsøger at forhale en sag. Det er vigtigt at slå fast, at et dokument eller et andet bevismiddel i en asylsag ikke kan nægtes fremlagt i Flygtningenævnet, hvis der er en bestyrtket formodning om, at det fremlagte dokument vil have betydning for sagens udfald, og hvis den sene fremlæggelse af dokumentet er undskyldelig.

Dette betyder med andre ord, at Flygtningenævnet i praksis ikke vil nægte fremlæggelse af dokumenter, hvis fremlæggelsen er afgørende for vurderingen af, om asylansøgeren ved en eventuel tilbagevenden til hjemlandet vil blive udsat for asylrelevant forfølgelse. Flygtningenævnet udsætter således i praksis sager på f.eks. ægthedsvurderinger af dokumenter. Det beror imidlertid altid på en konkret vurdering af den enkelte sag, om en udsættelse skal foretages.

Jeg kan yderligere tilføje, at asylansøgeren oplyses om Flygtningenævnets mulighed for at afskære dokumenter, når de er til samtale i Udlændingestyrelsen. Men som sagt er det en bestemmelse, som i øvrigt stort set aldrig anvendes.

Forslagsstillerne har også foreslået, at skriftlig behandling i Flygtningenævnet skal begrænses til specielle undtagelsestilfælde. Jeg vil gerne slå

fast, at så godt som alle de spontane asylsager, hvor asylansøgeren er kommet til Danmark og har indgivet ansøgning om asyl, bliver behandlet på mundtlige nævnsmøder i Flygtningenævnet. Denne type sager udgør langt hovedparten af de sager, der behandles i Flygtningenævnet.

Et menneske kan imidlertid også indgive ansøgning om asyl i Danmark på en dansk repræsentation i udlandet. Der er så tale om en såkaldt ambassadesag. For at give et overblik over antallet af afgjorte ambassadesager i forhold til andre sagstyper afgjort i Flygtningenævnet, kan jeg oplyse, at Flygtningenævnet i 2000 traf afgørelse i 1.271 sager; 33 af disse var ambassadesager.

Det er korrekt, at ambassadesager i Flygtningenævnet som udgangspunkt behandles på skriftlige nævnsmøder. Årsagen til det er, at asylansøgerne jo ikke opholder sig i Danmark og derfor ikke kan afgive mundtlig forklaring. Asylansøgeren har imidlertid på ambassaden udfyldt et ansøgningsskema, der både indeholder oplysninger om asylmotiv og om den pågældendes tilknytning til Danmark. Ofte vil asylansøgerne i ambassadesager henvise til herboende familiemedlemmer for at sandsynliggøre deres tilknytning til Danmark. Disse referencer bliver efter den nuværende praksis inddraget i sagerne i betydeligt omfang.

Under Flygtningenævnets behandling af sagen får asylansøgeren som udgangspunkt beskikket en advokat, der normalt afholder møder med de herboende referencer for at oplyse sagen bedst muligt. Herefter indsender advokaten normalt et indlæg til nævnet til brug for nævnets afgørelser.

Der er altså tale om en meget grundig sagsbehandling, hvor de herboende familiemedlemmer også inddrages i sagen. Hertil kommer, at den skriftlige behandling i Flygtningenævnet af ambassadesager som nævnt kun er et udgangspunkt. Efter udlændingelovens regler er der således mulighed for, at ambassadesager kan behandles på mundtlige nævnsmøder, hvis det vurderes, at en forklaring fra et herboende familiemedlem på selve nævnsmødet vil være af afgørende betydning for sagens vurdering.

Endelig fremgår det af de indledende bemærkninger til beslutningsforslaget, at forslagsstillerne mener, at der er behov for, at asylansøgerne meget tidligt i det samlede sagsforløb får advokatbistand. Jeg har tidligere beskrevet den meget grundige procedure, asylsager undergives i såvel Udlændingestyrelsen som Flygtning-